

besvarelse, idet jeg ikke ser, at spørgeren er til stede.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 84: Forslag til lov om ændring af lov om statstilskud til energibesparelser m.v. i erhvervsvirksomheder. (Forhøjelse af tilskudsprocenten for små og mellemstore virksomheder m.v.). Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 7/5 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg skal her gøre opmærksom på, at justitsministeren fungerer som miljø- og energiminister.

Forhandling

Peter Hansen-Nord (V):

L 84 er et forslag til lov om ændring af lov om statstilskud til energibesparelser m.v. i erhvervsvirksomheder. Det er et forslag, som ministeren har fremsat, og det henvender sig direkte til de såkaldte industrielle kraftvarmeanlæg, hvor etableringstilskuddet foreslås forhøjet fra 30 pct. til 40 pct.

Jeg vil godt sige generelt om hele denne tilskudsjungle, som er bygget op, hvor man med den ene hånd tager grønne afgifter ind i statskassen på ganske uoverskuelig vis og med den anden hånd drysser dem ud rundt omkring, at det er et håbløst projekt, som regeringen søsatte for en årrække siden.

Vi må også konstatere, at den problematik, som ministeren beskriver i dette lovforslag, at pludselig har man stoppet etableringen af industrielle kraftvarmeanlæg, jo bundet i, at regeringen selv har nedsat de løbende driftstilskud fra en tiere til en syvøre for ca. et års tid siden. Så man kan sige, at det i store træk er selvskabte problemer, vi her beskæftiger os med.

Jeg skal ikke undlade at sige, at det nemmeste, man overhovedet kunne gøre, ganske enkelt var – da staten jo selv har monopol på gasprisen – selvfølgelig at sænke gasprisen til den kategori af brugere, som man nu vil hjælpe med et tilskud. Det ville være den enkle metode

og en gennemskuelig metode og en metode, hvorefter erhvervsvirksomheden i sin planlægning af etablering af et såkaldt industrielt kraftvarmeanlæg kunne sætte sig hen og lave et regnestykke og definere over for sig selv:

Kan det her svare sig, eller kan det ikke svare sig?

Vi skal altså hele turen rundt om alle disse ejendommelige tilskudsordninger og alle disse grønne afgifter, som selvfølgelig skal finansiere disse tilskudsordninger. Hele den problematik, vil jeg gerne gentage, er et ødelagt og et utroligt dårligt projekt.

Når alt det er sagt, må jeg sige, at lovforslaget, som det ligger, jo direkte og implicit henvender sig præcist til en kategori af borgere, som vi i Venstre har stor forståelse for har nogle problemer under den nuværende regering. Så med baggrund i, at det er en lille tilskudsordning, der kører for specielt kraftvarmeanlæg for små og mellemstore virksomheder med indtil 250 ansatte, vil vi i det følgende udvalgsarbejde være meget objektive og positive i behandlingen. Vi forventer så, at udvalgsarbejdet også vil kunne løse de ganske få spørgsmål til teknikken, som der måtte være, ikke fordi det virker særlig indviklet, men der kan godt være et par ting, som vi vil have klarlagt.

Så i den sidste ende håber vi, hvis der ikke opstår ejendommeligheder, at vi vil se positivt på det ved anden og tredje behandling.

Erik Mortensen (S):

Uanset konstruktionen må man sige, at de grønne afgifter selvfølgelig har haft deres virkning, og det tilsigtede mål med begrænsning af CO₂-udslippet var det helt overordnede i den øvelse. En del af øvelsen var selvfølgelig også, at det provenu, som fremkom, i et vist omfang skulle føres tilbage til erhvervslivet.

Vi har så måttet konstatere, at netop omkring den industrielle kraftvarme har der ikke været den efterspørgsel, som man havde forudsat fra starten. Det kan der være mange årsager til. En af dem er formentlig, at en privat virksomhed opererer med et forretningskoncept, hvor der skal være en afskrivningstid på investeringen, og det er jo ikke sikkert, at lige netop vores konstruktion, vores forventninger, lever op til, hvad en privat virksomhed opstiller som økonomisk mål.

Det betyder imidlertid ikke, at projektet med industriel kraftvarme er et dårligt koncept, bestemt ikke. Det har også vist sig, at netop de

allerstørste virksomheder har kunnet skabe rentabilitet i sådanne anlæg. Det, det kniber med, er jo helt indlysende de små og mellemstore virksomheder, hvor deres forskelligartede konstruktioner og deres produktionsvilkår, og hvad de ellers har til rådighed, har givet en mindre gunstig rentabilitet for etablering af industriel kraftvarme i disse virksomheder.

Det er ikke et ukendt fænomen – det har været nævnt flere gange også over for udvalget her i Folketinget af de forskellige interesseorganisationer – og et af de områder, man har peget på, er netop at øge investeringstilskuddet fra de 30 til de 40 pct. Jeg går ud fra, at i og med det har været nævnt som en oplagt øvelse, så har der også været en forventning om, at det ville komme, og det i sig selv kunne også have betydning, at en del virksomheder har ventet for at se, hvad der sker nu.

Det, der nu sker, er, at lovforslaget her jo åbner muligheden for netop at forhøje etableringstilskuddet fra de 30 til de 40 pct. for de typer virksomheder, hvis de så ellers vil gennemføre projektet med industriel kraftvarme.

Det er en enkel øvelse, den er overskuelig, og det er det, som erhvervene har efterspurgt, og derfor skal jeg på Socialdemokratiets vegne selvfølgelig anbefale lovforslaget. Det bliver jo ikke mindre anbefalingsværdigt af, at det samtidig også giver mulighed for solcelleetablering. Det er et svært område, og det har ikke været specielt tilgodeset. Det kommer her med i samme omgang, og så kan vi så håbe på, at det er med til at fremme den teknologi, alt sammen selvfølgelig i ønsket om at leve op til de forventninger, vi havde til de grønne afgifter og vores overliggende mål om at få en begrænsning i CO₂-udslippet.

Så derfor en anbefaling fra Socialdemokratiet.

Frank Dahlgaard (KF):

Det Konservative Folkeparti ser overordnet dette forslag som led i det tilskudscirkus, der efterhånden har udviklet sig omkring energi og miljø og såkaldt grønne afgifter, som man har kradset ind, og som man har givet tilsagn om skal tilbageføres til erhvervslivet.

Der har efterhånden samlet sig en hel del penge på denne her tilbageførselskonto, og det her er så, som vi opfatter det, en måde at føre nogle af pengene tilbage på: ved at øge investeringstilskuddet til disse energibesparende og energimiljørigtige investeringer fra 30 til 40 pct. for de små og mellemstore virksomheder, for så

vidt angår kraftvarmeanlæg baseret på biomasse, naturgas og evt. solenergi. Ud fra en miljø-mæssig betragtning og CO₂-udslipsmæssig betragtning er det jo fornuftigt. Men altså hele tilskudsmanageriet er Det Konservative Folkeparti ganske meget imod.

Det foreliggende forslag er nok så meget foranlediget af, at regeringen selv nedskar driftstilskuddet fra 10 til 7 øre, og nu skal man så øge et andet tilskud, nemlig investeringstilskuddet, fra 30 til 40 pct. Og det siger jo lidt om, hvordan tingene griber ind i hinanden mere eller mindre tilsigtet, måske især det sidste.

Vi vil fra konservativ side gerne se på det her i udvalget. Vi vil ikke på forhånd afvise det, men vi synes ikke, at det er noget særlig kønt forslag.

Anni Svanholt (SF):

I SF er vi vældig godt tilfreds med, at det er lykkedes at få regeringen til at fremsætte dette forslag. Det er jo meget nødvendigt, at industrikraftvarmen kommer godt i gang. Det er helt nødvendigt af hensyn til at få reduceret CO₂ og for at kunne leve op til målene i »Energi 21«.

Det, at det også bliver muligt nu at få tilskud til solcelleanlæg, er jeg særdeles godt tilfreds med. Vi har nemlig fra SF's side arbejdet meget stærkt for, at solcellerne skal skubbes rigtig godt i gang. Det er dér, der er masser af muligheder i fremtiden, og nu bliver det faktisk muligt at få 40 pct. i tilskud, hvis man etablerer solcelleanlæg.

I den forbindelse er det også meget vigtigt, at fritagelsen for energiafgift for solcelle-el også kommer endelig på plads. Det har jeg også en forventning om at regeringen får sat ordentligt på plads i denne her samling, for det hænger jo meget nøje sammen, at man også skal have sikkerhed for, at der er afgiftsfritagelse for solcelle-el, før man går i gang med at investere i nye anlæg.

I det hele taget ser vi meget stærkt frem til, at der vil komme skub i industrikraftvarmen, også på mindre anlæg og også i forhold til biomasse.

Der er mulighed for, at man kan give tilskud til andre energiformer senere. Det er ikke nærmere præciseret, hvad det kunne være, og det er et spørgsmål, som vi gerne vil have afklaret nærmere: Hvad tænker man på dér? Der er jo givet en bemyndigelse, og måske kunne ministeren løfte sløret for, hvilke overvejelser der kunne være. Vi ser meget gerne fra SF's side, at

det er vedvarende energiformer, der også får muligheder i fremtiden.

Forventningerne til industrikraftvarmeudbygningen er sat til 20 MW, og det er altså ikke særlig meget. Jeg vil gerne høre nærmere om, om det ikke er muligt at få det højere op, og hvad vurderingerne egentlig baserer sig på. Det er utrolig vigtigt, at det nu kommer i gang også af hensyn til, at der er en branche, som laver de anlæg, der faktisk stort set var gået i stå, og som har været meget optaget af at kunne komme i gang. Den har altså faktisk ligget fuldstændig underdrejet. Nu er der i hvert fald en chance for, at det kan komme i gang, og vi synes, det er vældig godt, at det kommer med allerede nu.

Aase D. Madsen (DF):

I Dansk Folkeparti undrer vi os over, at lovforslag nr. L 84 er blevet fremsat netop nu. Dansk Folkeparti er af den opfattelse, at det må være mere relevant at vente med ændringerne på energiområdet, indtil Folketinget til efteråret skal behandle de energireformlove, der skal til, når markedskræfterne og konkurrencevilkårene begynder at tage form for hele energisektoren.

Dansk Folkeparti finder, at en sammenhængende lovgivning, hvor naturligvis også afgifts- og tilskudsreglerne skal saneres, omhyggeligt skal gennearbejdes og lægges ud til åben debat. Det er store forandringer og værdier, der her er tale om, så lad os nu få hemmelighederne op af energiministerens skuffe.

Set i den sammenhæng kan Dansk Folkeparti ikke acceptere, at L 84 skal gennemføres netop nu. Hvis industriel kraftvarme eller solceller ikke kan etableres uden store tilskud, jamen så kan og skal den energiform heller ikke overleve på et liberaliseret energimarked.

Historisk set hviler L 84 på den kendsgerning, at de såkaldte grønne afgifter, der i 1995 blev pålagt erhvervslivet, krone for krone skulle kanaliseres tilbage til erhvervslivet. Provenuet var dengang, så vidt jeg kan se, 3,5 mia. kr. Det har tilsyneladende ikke været den helt store succes med hensyn til erhvervslivets lyst til at investere i energibesparende foranstaltninger på trods af tilskudsordningerne. Regeringen har derfor siden foretaget mange krumspring for at få gang i tilbageføringen.

Derfor forsøger man nu igen med L 84 med øgede anlægstilskud for industriel kraftvarme m.m., bl.a. solceller, som også blev omtalt før. Man kan nu få 40 pct. i tilskud, men hvornår mon vi når de 100 pct.? Jeg vil gerne i den

anledning spørge ministeren, om der mon findes en forklaring på, hvorfor erhvervslivet ikke sanker guldnet op, når det nu ligger ved deres fod.

Det, som er uhyre interessant i denne sag, er, om milliardafgifterne i virkeligheden er blevet tilbageført til erhvervslivet krone for krone, som det var lovet, eller om de mange millioner eller milliarder måske stadig ligger og luner sig i statskassen. Det kan jeg ikke se nogen steder, og Dansk Folkeparti vil derfor i udvalget forsøge at få tallene på bordet. Vi mener, at de tal burde være tilgængelige, før lovforslag nr. L 84 blev fremsat.

Man må beundre regeringens sans for timing, når vi netop i går fik præsenteret lovforslaget om de nye energiafgifter, et pragtfuldt eksempel på, at regeringen deler lunser ud til erhvervslivet med den ene hånd for derefter at fylde statskassen op igen med den anden til gavn og glæde for det danske erhvervsliv.

Jeg kan kun glæde mig over, at Dansk Folkeparti for længst er stået af denne afgiftskarrusel. Grønne afgifter er og bliver røde skatter, som det er sagt før her i Folketinget. Det var, så vidt jeg kunne se, Venstres ordfører. Jeg synes, at Venstre og De Konservative er kommet med nogle vattede indlæg. Jeg har gjort mig umage med at læse deres indlæg igennem ved behandlingen af dels loven i 1995 og dels den lovgivning, der var i 1997, og jeg skal love for, der er blevet sadlet om. Superlativerne regnede ikke ligefrem ned over regeringens forslag dengang.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre kan støtte det her lovforslag, sådan at de små og mellemstore virksomheder får bedre muligheder for at gennemføre særlige effektive energi- og miljøforbedringer, nemlig ved at tilskuddet sættes op fra 30 pct. til 40 pct.

Det Radikale Venstre er tilfreds med, at det i praksis bliver bestemte områder, der bliver støttet, nemlig de særlig miljø- og energimæssigt effektive anlæg. Vi vil aktivt følge, hvordan Energistyrelsen vil fastsætte nærmere retningslinjer herfor, men vi er tilfredse med, at det i første omgang alene bliver til solceller og industrielle kraftvarmeanlæg baseret på naturgas eller biomasse. Vi har forventninger om, at netop fordi der sker en hel del, i disse år med forskning om praktisk udnyttelse af anlæg med biomasse, kan vi bruge det mere aktivt fremover.

Det Radikale Venstre støtter altså forslaget.

Søren Kolstrup (EL):

Jeg skal forklare, hvorfor Enhedslisten må indtage en skeptisk holdning.

Jeg nødsages til at afvise dette forslag, hvis ikke vi får præciseret nogle forhold i forslaget, og hvis vi ikke får gennemført nogle ændringer. Men jeg vil godt for at forklare dette synspunkt lige rekapitulere, hvordan loven egentlig er kommet til verden, sådan en lille historisk ekskursion.

I 1995 var Enhedslisten med til at indføre CO₂-afgifter på erhvervslivets energiforbrug, og forudsætningen for, at vi kunne gå med til det, var, at der blev afsat en pulje, som erhvervslivet kunne få tilbage som tilskud til energibesparende investeringer. Så blev der forhandlet, og resultatet af de forhandlinger blev, at der i alt blev afsat små 2 mia. kr. hen over 4 år. Det er altså spillereglerne for denne pulje, som nu er til debat, og jeg vil godt lige benytte lejligheden til at knytte nogle kommentarer til, hvordan regeringen i praksis har forvaltet puljen, der som bekendt rummer en ganske pæn sum af ubrugte midler.

For godt 1 år siden stillede vi fra Enhedslistens side en række spørgsmål om tilskudsordningen. Det fremgik af svarene, at næsten halvdelen af de midler, som hidtil var blevet anvendt, var gået til etablering af industrielle kraftvarmeanlæg i erhvervslivet.

Enhedslisten ser positivt på små naturgasbaserede, decentrale kraftvarmeanlæg som sådan, men det springende punkt er at benytte tilskudsmidlerne hertil, for de fremmer jo ikke nødvendigvis energibesparelser i virksomhederne som sådan. Når vi alligevel hidtil stiltien- de har valgt at acceptere denne anvendelse af midlerne, skyldes det, at vi erkender en positiv CO₂-effekt ved at lade virksomhederne gå over til naturgasbaserede kraftvarmeanlæg. Det er klart nok, og det er godt nok, at disse anlæg som sådan har den effekt, især når de er naturgasbaserede.

Som udgangspunkt var jeg i hvert fald ikke urimelig stemt over for loven. Men jeg nævnte også, at vi skulle se den i en større sammenhæng, og efter at have studeret forslaget her nærmere, mener jeg, at vi faktisk er nået til grænsen for, hvad jeg mener det er rimeligt at anvende midlerne til i betragtning af, at denne pulje rent faktisk skulle bruges til at fremme energibesparelser.

Det fremgår af forslaget, at den foreslåede forhøjelse af tilskudsprocenten fra 30 til 40 i praksis skal omfatte tilskud til solceller, og det er fint nok, for det er godt nok med solceller. Men så kommer problemet, for det gælder også industrielle kraftvarmeanlæg baseret på naturgas og også biomasse, står der. Det vil sige, at forslaget ikke har noget med energibesparelser at gøre, som vi forstår det.

Jeg kan se, at jeg skal til at slutte, og derfor vil jeg gerne indskærpe, at hvis vi skal bidrage til, at dette forslag gennemføres, skal der foretages nogle kirurgiske indgreb, som betyder, at den højere tilskudsprocent også skal omfatte energibesparelser. Det betyder, at vi skal ind og se på de armaturer, de energifrådsende maskiner osv., der findes, og kan vi få en bemærkning ind i forslaget om, at nu vil man gå målrettet i kødet på energifrådserne – maskiner, armaturer, pumper osv. – ja, så vil vi gerne være med. Men det er et tilsagn, som er nødvendigt for os.

Kim Behnke (FP):

For år tilbage, da et flertal i Folketinget bestående af Socialdemokratiet, De Radikale, SF og senere også Enhedslisten indførte CO₂-afgiften, var Fremskridtspartiet modstander af den. Vi mener, CO₂-afgiften er konkurrenceforvridende, og at den ødelægger konkurrencemulighederne for dansk erhvervsliv, fordi den forudsætning, der i sin tid blev lagt til grund, nemlig at de andre EU-lande nok også indførte en CO₂-afgift, aldrig er blevet opfyldt. De andre lande har for længst erkendt, at formen for regulering af energiforbruget med en CO₂-afgift er uhensigtsmæssig.

Vi har også, som årene er gået, fået fremlagt en 4-5 ændringslove, for hver gang man laver regler for, om en proces er tung proces, let proces, eller om der er tale om kontorer og rumopvarmning – ja, hver gang man trækker en ny streg, laver en skillelinje – opstår der nye problemer. Vi har derfor mange gange været udsat for, at man fra regeringens side har været nødt til at ændre reglerne for, hvordan CO₂-afgiften overhovedet skal opkræves.

Man gik ud fra i sin tid, at det at få pengene sendt tilbage til erhvervslivet måtte være en smal sag, for når nu alle disse penge lå frit tilgængeligt, ville det vel ikke være noget problem for erhvervslivet at komme, når de blev inviteret til dans om guldkalven. Men vi har jo oplevet, at sådan er det bestemt ikke gået. I

starten var der meget stor interesse for at få lavet industriel kraftvarme, for nogle virksomheder kunne ligefrem tjene penge på det, fordi der var en såkaldt CO₂-tjære for hver kilowatt, der blev produceret. Den ordning var så gunstig, at regeringen valgte at lave det om til 7 øre, og da det skete, var driftsøkonomien ikke længere til stede i disse projekter, og derfor holdt virksomhederne op med at bygge industrielle kraftvarmeanlæg.

Nu har regeringen så erkendt, at det at lave driftstilskud altid er noget skidt, fordi nogle vil tjene en masse penge på det, og andre vil ikke kunne få økonomien til at hænge sammen. Det er bedre at lave egentlige investeringstilskud, hvis man skal udbetale tilskud, og derfor er forslaget her om at forøge tilskudsprocenten fra 30 til 40 et forslag, vi kan støtte. Vi håber, det vil udløse ganske mange projekter, fordi det er fornuftigt, at man på den enkelte virksomhed både producerer til eget varmeforbrug og eget strømforbrug.

Til gengæld er vi lidt mere skeptiske over for, i hvilken udstrækning virksomhederne vil indlade sig på solfanger- eller solcelleanlæg. Selv om vi indimellem kan synes, at vi har en dejlig sommer i Danmark, er solindstrålingen i Danmark for ubetydelig til, at solceller for alvor kan give et bidrag. Men bevares, er der nogle virksomheder, som har store tagflader eller andre arealer, som de kan bruge til solceller, skal det da bestemt få vores velsignelse. Vi tror bare ikke på, det er noget, der for alvor vil gribe om sig, men til gengæld forventer vi, at en lang række især små og mellemstore virksomheder nu vil benytte muligheden for at få etableret egne industrielle kraftvarmeanlæg.

Så kan man selvfølgelig spørge: Hvad med resten af de penge, der ligger i ministeriet? Vi tror ikke, at den ophobede pengepulje vil blive tømt af den grund, for der er stadig en grænse for, hvor mange penge erhvervslivet har mulighed for at investere på disse områder, når de samtidig skal lave andre investeringer og løbe stærkt for at kunne betale de mange nye skatter og afgifter, regeringen konstant lader regne ned over dem.

Derfor vil der stadig være penge tilbage, og den fungerende minister kan jo passende sige til den egentlige miljø- og energiminister, at vi ser frem til, at vi i forbindelse med de mange forslag, der er blevet bebudet til efteråret, får en diskussion om, hvad resten af de CO₂-millioner, der ligger i ministeriet eller Energistyrel-

sen, skal anvendes til. Efter vores opfattelse må det være sådan, at det oprindelige løfte om, at pengene tilbageføres til erhvervslivet, ikke bliver fraveget, og derfor ser vi frem til, at vi til efteråret kan få en diskussion om det. Den diskussion medvirker vi meget gerne til.

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan godt støtte det af regeringen fremsatte lovforslag om at øge tilskudsprocenten i forbindelse med udbygningen af den industrielle kraftvarme og solceller. Det er ganske fornuftige formål, og vi har specielt glædet os over, som andre ordførere også har, at solceller nu kommer med ind i billedet, og at de i virkeligheden på den måde får et løft i energipolitikken. Det er godt, fordi vi trænger til mange bidrag, der kan være med til at sikre en opfyldelse af vore CO₂-målsætninger, og her er i hvert fald et lille bidrag, hvis vi kan få yderligere gang i den industrielle kraftvarme og solcelleudbygningen.

Jeg vil også sige, at vi har noteret os, at den forøgelse af tilskudsgivningen, som sker med lovforslaget, kan holdes inden for de eksisterende personale- og budgetmæssige rammer, fordi der p.t. simpelt hen er for mange penge i systemet – positive problemer, må man sige. Men det gør selvfølgelig ikke forslaget mindre dårligt af den grund, at det kan lade sig gøre. Så kan man afvente – og det vil vi også gøre i Kristeligt Folkeparti – den diskussion, der skal være til efteråret om hele revisionen af CO₂-tilbudslovgivningen. Der kan nok være behov for at se på elementer i den, men det er en anden sag.

Vi støtter altså lovforslaget.

Miljø- og energiministeren (Frank Jensen, fg.):
Jeg vil gerne starte med at takke ordførerne for den positive modtagelse af lovforslaget.

Alle ordførere har været inde på sigtet med forslaget, nemlig at vi nu kan øge tilskuddet fra maksimalt 30 pct. til 40 pct., når det drejer sig om de små og mellemstore virksomheder, og på et afgrænset område – i hvert fald indtil videre – nemlig til solceller og industrielle kraftvarmeanlæg baseret på naturgas eller biomasse.

Der er, som flere ordførere har været inde på, en målsætning om at bidrage til en reduktion af CO₂-udledningen, og det er sammenhængende med politikken om indførelse af grønne afgifter med den målsætning at øge og forbedre miljøforholdene i Danmark og desuden sikre, at

energiforbruget reduceres, også når det drejer sig om erhvervslivets anvendelse af energi.

Der er altså tale om en meget positiv tilslutning fra en række ordførere på trods af lidt forskellige indfaldsvinkler til lovforslaget af historiske grunde. De, der var med ved indførelsen af de grønne afgifter, er samlet set positive, men de, der var imod indførelsen af grønne afgifter, ender trods alt med at sige, at de vil bidrage positivt til lovforslagets vedtagelse efter den sædvanlige grundige udvalgsbehandling, der skal finde sted i Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg. Jeg skal derfor alene henholde mig til nogle af de spørgsmål, der blev rejst.

Fru Anni Svanholt spurgte, på hvilke områder miljø- og energiministeren vil udnytte den bemyndigelse, lovforslaget giver til også at kunne øge tilskudsprocenten på andre områder inden for vedvarende energiformer. Her kan jeg henholde mig til, at miljø- og energiministeren og Energistyrelsen løbende vil følge og overvåge hele området og se på, hvor der er behov for at øge incitamentet til investeringer på området. Men det er hele tiden vigtigt at have for øje, at man nødvendigvis ikke skal yde forøget tilskud, hvis det er sådan, at det eksisterende tilskud er højt nok til at fastholde en stor investering.

Baggrunden for lovforslaget er jo, at når man ser på industriel kraftvarme, er investeringen på det område ikke høj nok og står ikke i forhold til de forventninger, der var på baggrund af de nuværende tilskudsprocenter. Nu er solceller også taget med, og som flere ordførere har været inde på, er det vigtigt, at der også på dette område bliver mulighed for at kunne øge tilskudsprocenten fra det nuværende niveau.

Der er altså ikke på nuværende tidspunkt mulighed for at give et fyldestgørende svar på fru Anni Svanholts spørgsmål om, hvilke områder bemyndigelsesbestemmelsen vil blive brugt på. Der vil løbende være en overvågning af investeringsområderne, også inden for de vedvarende energiformer og energibesparelsesforanstaltninger i det hele taget.

Så spurgte fru Anni Svanholt, om de 20 megawatt ikke var et for lavt ambitionsniveau. Jo, det kan godt ske, men vi har den forventning, at lovforslaget kan bidrage til en stigning med 20 megawatt til og med udgangen af 1999, og at der forventeligt vil være et potentiale på yderligere 20 megawatt i den efterfølgende periode. Det er altså ud fra en nøgtern og rea-

listisk vurdering af det potentiale, Miljø- og Energistyrelsen mener, der ligger i lovforslaget.

Hr. Søren Kolstrup fra Enhedslisten sagde, at for at Enhedslisten kunne bidrage til vedtagelsen af lovforslaget var det nødvendigt, at lovforslaget også sigtede mod egentlige energibesparelser. Nu er sigtet jo at bidrage til reduktion af CO₂-udledningen, og det er jo sådan i dag, at der allerede er tilskud til energibesparende foranstaltninger inden for de gældende rammer med en tilskudsprocent på 30, og det ville da være underligt, når det går så godt med investeringerne i energibesparende foranstaltninger, at vi med dette lovforslag skulle øge procenten på det område, hvor investeringerne går godt.

Jeg tror dog godt, hr. Kolstrup og Enhedslisten kan vende tilbage til det spørgsmål, hvis der skulle blive tale om, at der kommer en svækkelse af investeringerne i energibesparende foranstaltninger, at de vil gå helt bag af dansen, om jeg så må sige. Så vil miljø- og energiministeren kunne udnytte bemyndigelsen i lovforslaget til at se på tilskudsprocenten.

Det er altså det tilsagn, som jeg i dag kan give, men man kan jo under udvalgsarbejdet vende tilbage til ikke bare den fungerende, men også den egentlige miljø- og energiminister og bede om et yderligere, skriftligt tilsagn om netop det spørgsmål.

Sluttelig vil jeg sige tak for den positive tilslutning. Det lover godt for en hurtig udvalgsbehandling i Folketingets udvalg.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg skal lige præcisere, hvad der er problemet set fra Enhedslistens synspunkt:

Det er jo, at denne pulje nu lægger beslag på nogle investeringsmidler, som ellers kunne være brugt til energibesparelser, for nu producerer virksomhederne jo selv energi, og så kan man frygte, at det så at sige svækker deres lyst til direkte og målrettet at gøre noget ved de store energislugere, altså pumperne og ventilatorerne.

Det er jo nydeligt, at vi sparer i husholdningerne, men det er altså afgørende, at man også gør det i erhvervslivet, og derfor skal jeg lige spørge ministeren, om han vil præcisere, at man også er indstillet på for det første at indføre standarder for f.eks. ventilatorer og pumper og for det andet målrettet at bruge midlerne i fonden til at realisere disse standarder, som virke-

lig kunne sikre nogle effektive energibesparelser.

Miljø- og energiministeren (Frank Jensen, fg.): Jamen der er jo allerede tilskud til netop de energibesparelser på procesområdet, som hr. Søren Kolstrup efterlyser, og ifølge Energistyrelsens redegørelse over for mig er der også allerede store investeringer på det område inden for rammerne af den nuværende tilskudsprocent.

Hvis det skulle vise sig at forandre sig, er miljø- og energiministeren selvfølgelig interesseret i at vende tilbage til det spørgsmål, men der er altså ikke noget grundlag for at tage penge op af kassen nu og smide dem efter det område, som jeg så må sige, for her går det ganske godt med investeringerne.

Skulle det mod forventning forandre sig, kan man altså vende tilbage til spørgsmålet. Og hvis hr. Kolstrup er nervøs for, at de to områder solceller og kraftvarme evt. skulle tømme kassen, og at der dermed ikke skulle være mulighed for at vende tilbage, kan jeg sige, at jeg tror – som også flere af ordførerne har været inde på – at der er en ganske stor ophobning af penge til det her område inden for de eksisterende finanslovrammer. Så jeg tror ikke, der bliver tale om, at netop det her initiativ er noget, der forringer muligheden for, at hr. Kolstrup kan vende tilbage til det spørgsmål over for miljø- og energiministeren.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Det Enerkipolitiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 82: Forslag til lov om behandling af personoplysninger.

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 30/4 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jan Petersen (S):

Det er et omfattende lovforslag, justitsministeren har fremsat, og ambitionen er at sikre den enkeltes retssikkerhed over for samfundets og erhvervslivets behov for at behandle personoplysninger, herunder også personfølsomme oplysninger. Desuden er det baseret på et EF-direktiv fra 1995, som vi skal have implementeret.

Vores udgangspunkt er, at justitsministerens lovforslag er et godt grundlag for, at Folketinget kan behandle et så kompliceret retsområde, og vi lægger også vægt på, at der efter førstebehandlingen af lovforslaget kommer en grundig udvalgsbehandling og en præcis debat i offentligheden om, hvilke konsekvenser lovforslaget får, sådan at vi undgår fejlagtige myter.

Forslaget samler reglerne om behandling af personoplysninger i én lov, uanset om det foregår inden for det offentlige eller inden for det private. Det giver overskuelighed for dem, der behandler oplysningerne, og det øger borgernes muligheder for at vide, hvad der registreres, og hvad der må registreres.

Det er også et fremskridt, at lovforslaget både omfatter elektroniske og manuelle registre.

Desuden er de regler om overførsel af personoplysninger til tredjelande, som følger af EF-direktivet, bygget op på en ganske betryggende måde.

Endelig udstyrer lovforslaget den enkelte med rettigheder med hensyn til behandlingen af personoplysninger, herunder ret til at få korrigeret fejlagtigt placerede oplysninger. Det er også udtryk for en forbedret retsstilling.

Og for at lægge særlig vægt på debatten om de personfølsomme oplysninger vil jeg sige, at her er udgangspunktet godt, nemlig at det er forbudt at behandle personlige oplysninger. Og som det detaljeret fremgår af lovforslaget, gælder det en række personlige forhold, og her skal jeg fremhæve etniske, politiske, religiøse, hel-